

Megszólalnak, akik Hobót szeretik

Hernádi Krisztina azt is megkérdezte, hogyan szokott Faludy György verset írni

Messze esett-e az alma a fájától vagy sem, e tárgyban némi vita támadt beszélgetésünk kezdetén apa és leánya között. **Miért szeretiünk, Hobo? címmel most jelent meg egy szokatlan témájú és szerkezetű interjúkötet, szerzője, Hernádi Krisztina bölcs mosollyal tér ki a büszke apai minősítés elől, Hernádi Gyulát viszont nem ijeszti el az elfogultság vádja sem.**

Bársony Éva NÉPSZAVA

– Tévedés, a véleményem nem elfogult, legfeljebb lesz, aki annak tartja. Ne feledje, nemcsak első olvasója, hanem interjúalanya is voltam a kötetnek, a szerző íráskészségéről első kézből szereztem tapasztalatot, ahogy arról is, hogy a kérdések mögött teljesen autonóm, önálló személyiség áll, határozott világgéppel, életszemlélettel. És nagyon radikális szabadságigénnyel, amelyen érződik a Kanadában töltött tíz év hatása.

– *Mit csinált Hernádi Krisztina Kanadában, és miért kérdezett meg egy kötetre való embert egy magyar bluesénekesről?*

– Kanadába tanulni mentem tíz éve, a vancouveri egyetemen posztgraduális programban kommunikációelmélettel foglalkoztam, közben tanítottam is ugyanazon az egyetemen a rendes nappali hallgatókat. Aztán férjhez mentem, más munkákat is végeztem, de azok az egyetemi évek az életem legizgalmasabb időszakát jelentik. Sok embert és sokféle világszemléletet ismertem meg, kollégáim a világ minden részéről jöttek össze, és a legkülönbözőbb nézeteket vallották. Néhány hónapot minden évből itthon töltöttem, így jutottam el tavaly a Lágymányosi Közösségi Házba, Hobo estjére. Vagy három-négy órán át hallgattam a dalait, és egyszerre csak úgy éreztem, itthon vagyok. Valami eldőlt bennem, amiben bizonytalan voltam. Azóta tudom, bármikor elmehetek, haza fogok találni. Magamban hordom

az otthont, bárhol vagyok is. Az élmény hatására akkor gondoltam át először, hogy Hobo személyisége az abszolút szabadság megtestesítője, és kedvem támadt személyesen tőle hallani, mit gondol a szabadságról, az alkotó-teremtő képességről.

– *A kötetben sokan megszólalnak, méghozzá egészen szabálytalan merítésben. Allen Ginsberg és Rajk László, Eörsi és Sugar Blue, Jancsó és Jordán Tamás...*

– Úgy gondoltam, sokat elárul valakiről azoknak a köre, akik szeretik, és nagyon izgalmas kép bontakozhat ki, ha azokat kérdezem meg, mit tartanak a szabadságról, alkotói tevékenységről a saját munkájukban, akik Hobót szeretik. Beszélnek az életükről, a gondolataikról, véleményt mondanak a körülöttük zajló eseményekről, mindegyik egy külön világ, a Hobóhoz fűződő kapcsolatuk a közös. A kiválasztás meglepő lehet, de ebbe belejátszik a távol töltött tíz év. Úgy érzem, itthon nagyon erősek az emberek közötti ellenséges indulatok, nem szeretnék bántóan fogalmazni, de mintha a „gyűlölök, tehát vagyok” alapállás jegyében folyna az élet „lent is, fent is”. Az emberi kapcsolatokban is aránytalanul nagyobb hangsúlyt kap a negatívum, a pozitívum viszont, amiből építeni lehet, szinte elsikkad. Szomorú, hogy gyűlölettel fordulnak egymás ellen olyanok is, akiknek az összefogásából értelmes dolgok születhetnének. A magam szerény lehetőségeivel megpróbálom, legalább a kérdezettek névsorában,



Alma és fája: Hernádi Krisztina és Hernádi Gyula

Knap Zoltán felvétele

összehozni azokat, akik szóba sem állnak egymással.

– *Gondolom, Ginsberg és Sugar Blue ez ügyben ártatlannak tekinthető. Ok hogy kerültek a kötetbe?*

– Sokan tudják, hogy **Eörsi Istvánt** régóta jó barátság köti az Úvöltés című kötet óta nálunk is legendás amerikai költőhöz, **Ginsberghez**. Amikor **Eörsi** a nyolcvanas években „nemkívánatos személy”-nek számított az itthoni kulturális közéletben, Hobo akkor csinált vele közös műsort. Hobo azután **Eörsi** révén ismerkedett meg Ginsberggel. Én telefonon hívtam fel, New York-i lakásán. Vidáman és készséggel beszélt, meg is hőkentett, amit az egykori beatnemenzedékről mondott. Hobóban inspirálónak tartja, hogy a rock-bluest a magas művészettel igyekszik összehozni. **Sugar Blue** fekete bőrű harmonikás, és úgy kerül a képbe, hogy Hobo Chicagóban együtt játszott vele. Ez az interjú is telefonon készült, döbbenetes emlékeket

mesélt Harlemről, ahol felnőtt, és ahol már az is csodának számított, hogy hét fiútestvére közül egy megérte a felnőttkort.

– *A hazai névsorból izelítőül válasszunk egy ismeretlent és egy nagyon ismertet: Magyar Zsuzsa és Faludy György.*

– **Magyar Zsuzsa** a Polo pub tulajdonosa, Hobo gyakran beugrik oda esténként örömeinek. Zsuzsa remek ember, a barátság és a szeretet szigetévé tette azt a helyet, és ez nagyon sokat jelentett Hobónak, amikor emberi szóra és barátságra volt a legnagyobb szüksége. Boldog vagyok, hogy **Faludy György** is hagyta magát megkérdezni, például arról is, hogyan ír verset. Fantasztikus, amit elmesélt, és fantasztikus, amit az életéről, a majd fél évszázadon át tartó utazásáról elmondott. Azt mondta magáról: „Ilyen öreg magyar költő nincs is!”, én viszont meggyőződttem, ő az az ember, akit a szeretet és az intelligencia tart fiatalon.